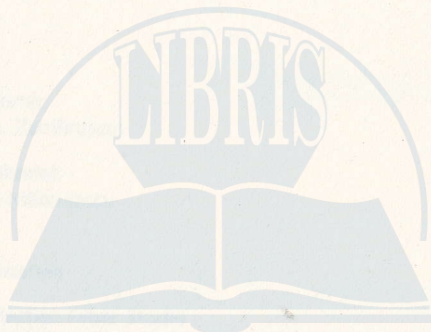

Camilla Läckberg

Îmblânzitorul de lei

Traducere din suedeză de
Raluca Lungu

3
TREI

Calul adulmecă frica încă de dinainte ca fata să iasă din pădure. Călăreața trase de hățuri și îl împunse cu călcâiele, dar nu era nevoie. Legătura dintre ei era atât de strânsă, încât calul îi ghicise deja intenția.

Tropăitul înăbușit sparse tăcerea. Un strat subțire de zăpadă se așternuse pe timpul nopții și calul ridica pudra albă cu copitele.

Fata nu alerga. Mergea clătinându-se, împleticit, cu brațele strânse în jurul corpului.

Călăreața strigă ceva. Un zgomot ascuțit, care-l făcu pe cal să simtă că era ceva în neregulă. Fata nu răspunse, ci continuă să meargă împleticit.

Se apropiară de ea, iar calul iuți pasul. Mirosul puternic și acru al fricii se amesteca acum cu altceva, ceva ne-definit și atât de îngrozitor, încât calul își culcă urechile pe spate. Voia să se oprească, să se întoarcă și să galopeze înapoi la adăpostul grajdului. Acela nu era un loc sigur.

Îi despărțea un drum. Era pustiu, iar zăpada proaspătă se așternea ca o ceață tăcută de-a lungul asfaltului.

Fata continua să meargă spre ei. Era desculță și pielea înroșită de pe brațele și picioarele ei goale contrasta cu

albul dimprejur. Brazii acoperiți cu zăpadă alcătuiau un fundal alb în spatele ei. Erau aproape acum, fiecare pe o parte a drumului, și calul o auzi pe călăreață strigând din nou. Vocea îi părea familiară și totuși străină.

Deodată, fata se opri. Rămase în mijlocul drumului, cu zăpada învolburându-i-se în jurul gleznelor. Ochii ei aveau ceva straniu. Erau ca niște găuri negre pe chipul alb.

O mașină apărură de nicăieri. Zgomotul frânelor sfâșie tăcerea, urmat de bufnitura unui corp aruncat la pământ. Călăreața smuci de hățuri atât de tare, încât calul mușcă zăbala și se opri brusc. Cal și călăreț erau una și aceeași ființă. Așa fusese dresat.

Fata zăcea nemișcată pe asfalt, cu ochii ei stranii îndreptați spre cer.

Erica Falck se opri în fața închisorii și o privi pentru prima oară îndeaproape. La primele vizite, fusese atât de preocupată de întâlnirea pentru care venise, încât nu apucase să dea atenție clădirii și nici împrejurimilor. Însă avea nevoie de toate detaliile pentru momentul în care avea să înceapă cartea despre Laila Kowalska, femeia care-și omorâse cu atâta brutalitate soțul, Vladek, cu mulți ani înainte.

Se gândi cum să surprindă atmosfera clădirii care semăna cu un buncăr, cum să-și facă cititorii să simtă pustiul și dezolarea dinăuntru ei. Închisoarea se afla la o jumătate de oră de mers cu mașina din Fjällbacka, într-un loc sălbătic și izolat, cu garduri de sârmă ghimpată, dar fără turnurile și paznicii înarmați din filmele americane. Era o clădire funcțională, menită să facă un singur lucru: să țină oamenii captivi.

Din afară, închisoarea părea să fie goală, însă Erica știa că nu era deloc așa. Tăierile de buget dusese la o suprapopulare. Niciun politician din municipalitate nu era interesat să contribuie cu bani pentru construirea unei noi închisori și să piardă cu ocazia aceea niște voturi. Așa că administrația închisorii era nevoită să se descurce cu ce avea.

Frigul începu să i se strecoare prin haine și Erica o porni înspre intrare. La recepție, paznicul se uită cu lehamite la legitimația ei și-i făcu semn din cap să treacă fără să-și ridice privirea. O urmă apoi de-a lungul coridorului, în timp ce Erica se gândea la dimineața infernală pe care o avusese. De fapt, în ultimul timp toate diminețile erau astfel. Era puțin spus că gemenii ajunseseră la vârsta lui „nu”. Nu putea nicidecum să-și imagineze că Maja fusese atât de dificilă la doi ani, sau la oricare altă vârstă. Noel era cel mai rău dintre toți. Fusese dintodeauna cel mai activ dintre ei, dar Anton venea tare din urmă. Dacă Noel țipa, țipa și Anton. Era de mirare că timpanele ei și ale lui Patrick erau încă intacte dat fiind nivelul decibelilor de acasă.

Și apoi, chinul îmbrăcatului cu haine de iarnă. Se mirosi discret la subsuoară. Începuse deja să răspândească un iz ușor de transpirație. După ce reușise să-i îmbrace pe gemeni ca să-i ducă, împreună cu Maja, la grădiniță, nu mai avusese timp să se schimbe. Nu că s-ar fi dus la vreo petrecere.

Mănunchiul de chei zornăi în timp ce paznicul descuie ușa și o invită pe Erica în zona de vizitare. Părea cumva învechit că încă foloseau chei. Dar, evident, era mai simplu să faci rost de un cod de acces pentru o încuietore electronică decât să furi o cheie, prin urmare

poate nu era atât de ciudat că soluțiile vechi erau preferate celor moderne.

Laila stătea așezată la singura masă din încăperea, întoarsă spre fereastră, iar soarele iernatic desena un halou în jurul creștetului ei blond. Zăbrelile de la fereastră aruncau pătrate de lumină pe podea, unde vălătucii de praf trădau faptul că încăperea nu era curățată atât de des pe cât ar fi trebuit.

— Bună, spuse Erica și se așază.

În realitate se întreba de ce Laila fusese de acord să se întâlnească din nou cu ea. Era a treia oară când se vedeau și Erica nu ajunsese încă la nicio concluzie. Inițial, Laila refuzase să o primească. Nu contase câte scrisori pline de rugăminți trimisese Erica sau câte telefoane dăduse. Însă cu câteva luni în urmă, Laila se răzgândise brusc. Probabil că vizita era o întrerupere bine-venită în viața monotonă din închisoare și, atât timp cât Laila o primea, Erica avea să vină. De mult nu-și mai dorise cu atâta ardoare să scrie despre cineva și nu putea face asta fără ajutorul Lailei.

— Bună, Erica.

Laila o pironi cu privirea ei de un albastru-deschis. Când o întâlnise prima dată, femeia îi amintise Ericăi de câinii aceia care trag la sanie. După vizită, Erica se grăbise să caute numele rasei. Husky. Laila avea ochii unui husky siberian.

— De ce te mai vezi cu mine dacă nu vrei să vorbești despre incident?

Erica trecu direct la subiect. Apoi se îngrijoră că folosea un cuvânt atât de formal. Pentru Laila, ceea ce se întâmplase nu era un incident. Era o tragedie, ceva care continua să o chinuie.

Laila ridică din umeri.

— Nu primesc alte vizite, spuse ea, confirmând suspiciunile Ericăi.

Erica scoase din geantă mapa cu articole, fotografii și notițe.

— Încă nu mă dau bătută, spuse ea și lovi cu degetul în mapă.

— Țasta e prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru o oră de companie, remarcă Laila cu umor, umorul neașteptat care o surprinsese pe Erica și cu alte ocazii.

Zâmbetul obosit îi schimba cu totul trăsăturile feței. Erica văzuse fotografii cu ea de dinainte de incident. Nu fusese frumoasă, ci drăguță, într-un fel neobișnuit și fascinant. Pe vremea aceea avea părul lung și în cele mai multe fotografii apărea cu el lăsat liber și periat drept. Acum era foarte scurt și tuns uniform. Nu avea un stil anume, era doar o frizură băiețească, semn că Lailei nu-i mai păsa de mult cum arată. Și de ce i-ar fi păsat? Nu mai ieșise în lume de ani de zile. Pentru cine să se aranjeze aici, înăuntru? Pentru vizitatorii care nu mai veneau? Pentru ceilalți deținuți? Pentru paznici?

— Pari obosită azi.

Laila continuă să o studieze pe Erica.

— Ai avut o dimineață grea?

— Azi o dimineață grea, ieri o seară grea și probabil că urmează o după-amiază la fel. Dar așa e când ai copii mici...

Erica oftă și încercă să se relaxeze. Simțea și ea cât de extenuată era după acea dimineață stresantă.

— Peter era întotdeauna atât de cuminte, spuse Laila și ochii i se întunecară. Din câte îmi amintesc, n-a fost niciodată neascultător.

— Era tăcut din fire, așa mi-ai spus data trecută.

— Da, la început am crezut că e ceva în neregulă cu el. Până la trei ani n-a scos o vorbă. Am vrut să-l duc la un specialist, dar Vladek a refuzat.

Pufni și își încleștă mâinile fără să-și dea seama.

— Ce s-a întâmplat când a împlinit trei ani?

— Într-o zi, a început să vorbească. Propoziții complete. Vocabular bogat. Era un pic sâșait, dar altfel era ca și cum ar fi vorbit dintotdeauna. Ca și cum anii de tăcere n-ar fi existat.

— Nu ați primit nicio explicație?

— Nu, cine să ne-o dea? Vladek nu voia să ceară ajutorul nimănui. Spunea întotdeauna că străinii nu trebuie să se amestece în treburile familiei.

— De ce crezi că Peter a tăcut atâta vreme?

Laila se întoarse spre fereastră, iar lumina desenă din nou un halou în jurul capului ei cu tunsoare băiețească. Soarele nemilos îi scotea în evidență toate ridurile pe care anii i le imprimaseră pe chip. Părea o hartă a tuturor suferințelor pe care le îndurase.

— Își dăduse seama că era mai bine să pară invizibil. Să nu facă gălăgie. Peter era un băiat isteț.

— Și Louise? A început să vorbească devreme?

Erica își ținu respirația. Până atunci, Laila lăsase impresia că nu auzea întrebările care o priveau pe fiica ei.

Și în ziua aceea era la fel.

— Lui Peter îi plăcea la nebunie să pună lucrurile în ordine. Voia ca totul să fie aranjat. Când era mic, construia din cuburi turnuri perfect drepte și se întrista întotdeauna atât de tare când...

Laila se opri brusc.

Erica o văzu cum își încleștează maxilarul și încercă să o convingă telepatic să continue, să destăinuie ceea ce

ținuse în ea cu atâta grijă. Însă momentul trecu. La fel ca la ultima vizită. Uneori părea că Laila stătea pe marginea unei prăpăstii și-și dorea, în adâncul sufletului, să se arunce în ea; părea gata să cadă, însă o forță puternică o obliga să se întoarcă la adăpostul umbrelor.

Nu era nicio coincidență că Erica se gândise la umbre. Încă de la prima vizită avusese senzația că Laila arăta ca una. Ducea o viață paralelă cu cea pe care ar fi trebuit să o aibă, viața care dispăruse într-un ocean nesfârșit de întuneric în acea zi de demult.

— Simți vreodată că ești la un pas de a-ți pierde firea cu băieții? Că ești pe cale să întreci acea limită invizibilă?

Laila părea sincer interesată de răspunsul Ericăi și vocea ei avea o notă stăruitoare.

Nu era ușor să răspunzi la o asemenea întrebare. La un moment dat, toți părinții sunt pe punctul de a trece limita dintre ce e permis și ce nu; și Erica se oprise și numărase până la zece în timp ce în minte croia tot felul de planuri care să pună capăt certurilor și săcâielii. Însă era o mare diferență între a simți și a acționa. Așa că Erica scutură din cap.

— N-aș putea niciodată să le fac rău.

Laila nu răspunse imediat. Doar o privi pe Erica cu ochii ei de un albastru-deschis. Dar în momentul în care paznicul bătu la ușă și anunță că ora de vizită se încheiase, Laila spuse încet, ținându-o în continuare cu privirea:

— Ți se pare doar.

Erica se gândi la fotografiile din mapă și se înfioră.

Tyra o țesăla pe Fanta cu mișcări fluide. Ca de obicei, se simțea mai bine în compania cailor. De fapt, ar fi